KAARINA RIIKONEN RATKAISEE

KUOLEMA KIRJAMESSUILLA

MARJA AARNIPURO

Marja Aarnipuro

Kuolema kirjamessuilla

Kaarina Riikonen ratkaisee, osa 10

CRIME TIME
Helsinki

Ensimmäinen painos
Kaarina Riikonen ratkaisee -sarjan osa 10

© Marja Aarnipuro ja Docendo 2026
www.docendo.fi

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo.
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Perttu Lämsä
Graafinen suunnittelu ja taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-851-114-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Nieleminen ei onnistunut. Hän yritti hymyillä, mutta kasvot eivät totelleet. Ne tuntuivat vierailta ja tunnottomilta. Näkö sumeni ja äänet loittonivat. Hän yritti sanoa jotain, mutta sanat puuroutuivat jo suussa. Hän horjahti alas tuolilta ja valahti lattialle. Sitten kaikki pimeni.

Luku 1

Kaarina Riikonen seisahtui Helsingin Messukeskuksen pääportaiden tasanteelle ja hymyili itsekseen. Hän nappasi messuhallinäkymästä kuvan ja lisäsi sen Instagramiin tekstillä: *Kirjamessut. Paras työkeikka ikinä!*

Tekstin perään hän liitti leveä hymy -emojin sekä vaaleanpunaisen sydämen, joka näytti olevan kuin lentoon lähdössä. Hetken mietittyään hän lisäsi sydämen seuraksi vielä paukkuserpentiinin ennen kuin julkaisi postauksen.

Kaarinan lapset huomauttelivat äitinsä ylettömästä hymiöiden käytöstä ja väittivät hänen valitsevan vääriä symboleja. He eivät arvanneet, että Kaarina teki sen piruuttaan. Hän tiesi vallan hyvin, että lepattava sydän viittasi flirttiin ja paukkuserpentiini juhlatunnelmaan, mutta eihän emojeille ollut olemassa mitään sääntökirjaa. Kaarina käytti juuri niitä symboleja, joita itse halusi ja jotka parhaiten kuvastivat hänen fiilistään. Sillä sipuli. Sitä paitsi paukkuserpentiini ei ollut edes liioittelua. Kaarina rakasti kirjoja, ja kirjamessut olivat hänelle vuoden kohokohta.

Hän oli ahminut kirjoja lapsesta asti. Hän oli tihrustanut Totte Svensson -salapoliisitarinoita ja Peppi Pitkätossu -kirjoja

taskulampun valossa peiton alla senkin jälkeen, kun vanhemmat olivat kolmatta kertaa patistaneet häntä nukkumaan.

Eikä tahti ollut vuosien mittaan hidastunut. Päinvastoin. Äänikirjojen myötä lukemisesta oli tullut lähes jatkuvaa. Yöpöydällä odotti aina romaani, ja uusia tarinoita kului koiralenkeillä, ruokaa laittaessa ja ratin takana. Hänellä oli aina vähintään kaksi kirjaa kesken.

Juuri nyt iltalukemisena oli Bonnie Garmusin riemastuttava romaani *Kaikki on kemiaa,* jossa masentunut yksinhuoltajaäiti ja entinen tutkimuskemisti ajautuu epämukavuusalueelleen tv-kokiksi ja käyttää tilaisuuden hyväkseen valistaakseen naisia heidän oikeuksistaan.

Kirjan myötä Kaarina huomasi herkistyneensä naisia koskeville ennakkoluuloille. Edellispäivänäkin hän oli ärähtänyt Jarille, kun tämä oli valittanut liian varovaisesti ajavista naisista, joiden kuulemma pitäisi jäädä kotiin, jos eivät uskaltaneet liikkua muun liikenteen vauhdissa.

– Miksihän lapset tulevat mieluummin minun kyytiini kuin sinun? hän oli kuitannut.

Jari nimittäin kuumeni liikenteessä nopeammin kuin sähkökiuas.

Kaarina naurahti muistolleen ja katseli pikkuhiljaa täyttyvää messuhallia. Välillä hänestä tuntui, että hän eli kirjojen kautta enemmän mielikuvitusmaailmassa kuin arkitodellisuudessa. Eikä se ollut lainkaan huono vaihtoehto, kun mietti, mitä kaikkea kamalaa maailmalla tapahtui. Venäjä jatkoi hyökkäyssotaansa Ukrainassa, Pohjois-Korea oli laukaissut ohjuksen Japanin yli, ja sähkön hinta nousi nousemistaan. Kuningatar Elisabet II:kin oli kuollut.

Kaikkien kauheuksien keskeltä oli ihanaa paeta tarinoiden maailmoihin, ja sen vuoksi kirjamessutkin tuntuivat enemmän huvilta kuin työltä, vaikka päivästä pitkä tulisikin. Kaarinan pitäisi lähettää juttuja Viikko-lehden verkkoon tasaiseen tahtiin, mutta se ei haitannut. Keikka oli freelancerina työskentelevälle toimittajalle rahallisesti kannattava, ja kaiken lisäksi kirjailijat olivat mainioita haastateltavia. He pohdiskelivat kammioidensa rauhassa asioita, joita oravanpyörässä ravaavat ihmiset eivät tulleet edes ajatelleeksi.

Torstaina, avajaispäivän aamuna Messukeskuksessa oli vielä miellyttävän väljää. Paikalla oli lähinnä kirja-alan ihmisiä, eläkeläisiä ja koululaisryhmiä, joten käytävillä mahtui maleksimaan rauhassa. Tämä seesteisyys ei kestäisi kauan, Kaarina tiesi sen.

Hän vilkaisi katosta roikkuvia jättimäisiä mainoslakanoita. Yhdessä niistä häntä katsoi vakavailmeinen kirjailija, joka armeijan käyneenä ja vuosia Puolustusvoimissa työskennelleenä osasi kuvata todentuntuisesti sodan uhkaa ja taistelijoiden tuntemuksia. Nainen oli pukeutunut mustiin, ja kuvan tummaa taustaa halkoi salama. Kirjan kansikuvakin oli synkkä. *Heidät on pysäytettävä ajoissa*, mainoslause julisti. Trillerien markkinoinnissa maailma oli aina romahtamaisillaan.

Toisen mainoksen tunnelma oli kuin eri todellisuudesta. Pastelliväreissä hehkuvassa kuvassa hymyilivät Jennifer Kuulaan virheettömät kasvot. Hän oli kuluvan vuoden kirjasensaatio. Supersuosittu somevaikuttaja oli monien yllätykseksi kirjoittanut ensi yrittämällä erinomaisen romaanin, niin laadukkaan, että jotkut jopa epäilivät sen syntyneen haamukirjoittajan näppäimistöstä.

Jenniferin ei ollut tarvinnut odottaa kuukausikaupalla vastauksia kustantamoilta tai pettyä hylkäysviesteihin, sillä hänelle oli tarjottu kustannussopimusta. Ei ollut pelkoa, että hänen lukijatapaamisiinsa tulisi vain vaivaannuttavat pari kolme ihmistä. Somesuosion ansiosta julkisuutta riitti ja haastattelupyyntöjä sateli. Jenniferin oli turha jännittää äänikirjapalvelujen käyttäjien arvioita, sillä ne olivat pääosin ylistäviä ja niitä oli sadoittain.

Kriitikot olivat hämillään eivätkä oikein tienneet, miten suhtautua Jenniferiin. Silkkaa kateutta, Kaarina ajatteli. Oli ärsyttävän yleinen ajatus, ettei ihminen voisi olla sekä kaunis että lahjakas. Todellisuudessahan hyvät ominaisuudet tuntuivat oikein kasautuvan samoille ihmisille, sellaisille kuin Emma Watson. Tai Jennifer Kuulas.

Jennifer oli yksi messujen vetonauloista ja esiintyisi tapahtumassa sen jokaisena päivänä. Niin suuri näkyvyys oli useimmille kirjailijoille pelkkä kaukainen haave, mutta ei Jenniferille. Tänään hän nousisi Senaatintorin suurlavalle jo puoliltapäivin houkutellakseen fanilaumoja muuten hiljaiseen ensimmäiseen messupäivään.

Kaarina oli tutustunut Jenniferiin kolmisen vuotta aikaisemmin. Noihin aikoihin Viikko-lehden hirviötoimituspäällikkö Malla Tuomi oli kiusallaan antanut Kaarinalle työtehtäviä, joita vakavasti otettavat miestoimittajat eivät ikinä suostuisi hoitamaan. Somevaikuttajan henkilökuva oli yksi niistä, mutta Kaarina oli tarttunut siihen mukisematta. Hänestä viihdeaiheet eivät olleet yhtään vähäarvoisempia kuin muu journalismi. Kaikista ihmisistä löytyi paljon kiinnostavaa, kunhan vain viitsi kaivella. Aivan kuten Veikko Lavi kappaleessaan totesi: *Jokainen ihminen on laulun arvoinen.*

Kaarina oli ollut oikeassa silläkin kertaa. Kolmekymmentäyksivuotias Jennifer oli osoittautunut kiintoisaksi tapaukseksi. Hänen oikea nimensä oli Maila Jennifer Kuulas, ja hän oli kotoisin Kajaanin kuulusta pesäpallokaupungista. Maila oli ollut osuva nimi Kainuun Pallokerhon lahjakkaalle siepparille ja nopeajalkaiselle etenijälle.

Jennifer ei kuitenkaan ollut tyytynyt paikallisen urheilutähden rooliin. Heti täysi-ikäistyttyään hän oli jättänyt lupaavan pesäpallouransa, karistanut kotikaupunkinsa pölyt jaloistaan ja muuttanut Helsinkiin.

Pääkaupungissa hän otti käyttöön toisen etunimensä Jenniferin ja ilmoittautui saman tien Miss Helsinki -kilpailuun. Voitto avasi tien julkisuuteen.

Hän perusti blogin, joka nousi nopeasti suureen suosioon. Nuoret naiset ahmivat hänen kauneusvinkkejään, ja kosmetiikkayritykset maksoivat tuntuvia summia kaupallisista yhteistöistä Jenniferin kanssa. Seuraajamäärä kasvoi samaa tahtia kuin sosiaalisen median merkitys.

Jenniferistä tuli iso julkkis. Hän kokeili myös laulajanuraa, ja ensimmäinen single kiinnitti kovassa nousussa olleen räppäri Budun huomion. Pian Jennifer nähtiin tämän musiikkivideolla, ja sen julkaisun jälkeen pari alkoi liikkua kaikkialla yhdessä.

Romanssi Budun kanssa kesti vain muutaman kuukauden. Sen jälkeen Jenniferin rinnalle ilmestyi uusi mies, kiinteistöalalla menestynyt Jimi Ylätalo. Pari muutti pian yhteen.

Yhteinen koti merkitsi Jenniferille jälleen uutta suuntaa. Hän sisusti talon, esitteli sitä somekanavissaan ja alkoi saada toimeksiantoja sisustussuunnittelijana.

Sittemmin suhde Jimiin oli päättynyt, ja Jennifer oli jälleen rakentanut itselleen uuden identiteetin. Tällä kertaa kirjailijana.

Kaarina ei oikein tiennyt, miten suhtautua naisen kykyyn keksiä itsensä aina uudelleen. Jennifer tuntui tunnistavan hämmästyttävän tarkasti, mikä milloinkin kiinnosti suurta yleisöä, ja mukautuvan siihen kuin kameleontti.

Vaikka ulospäin vaikutti siltä, että Jennifer oli syntynyt menestymään, Kaarina tunnisti hänessä myös tiettyä surumielisyyttä. Haastattelun aikana hän oli rivien välistä aavistanut, että naisen lapsuudessa oli varjoja, jotka ulottuivat pitkälle aikuisuuteen.

Nyt Kaarina katseli Jenniferin itsevarmaa hymyä jättimäisessä mainoksessa ja mietti, kuinka paljon sen ylläpitäminen mahtoi vaatia. Oliko hymy aito vai yhtä huolellisesti rakennettu kuin kaikki muukin Jenniferin julkisuuskuvassa?

Tönäisy kyynärvarteen havahdutti Kaarinan mietteistään. Hän huomasi seisovansa yhä porrastasanteella ihmisvirran tukkeena, kun messuvieraat vyöryivät sisään kiihtyvällä tahdilla.

Luku 2

Kaarina löysi Riikka Korkiakosken taidekirjakustantamon osastolta, aivan kuten he olivat sopineet. Valokuvaajan boheemi tyylitaju ei taaskaan pettänyt. Riikalla oli leveälahkeiset pellavahousut, ylisuuri valkoinen riihipaita ja musta liivi, jonka napit olivat huolettomasti auki. Nainen oli kumartunut tutkimaan jotain kirjaa ja piteli toisella kädellään kiinni lieristä, jotta beige huopahattu pysyisi päässä. Hän näytti tyrmäävältä.

Miten hän onnistuukin aina olemaan noin saamarin tyylikäs? Kaarina mietti ja vilkaisi omaa asuaan. Mustat stretch-housut ja lantiolle ulottuva armollisen leveähelmainen toppi olivat mukavat ja käytännölliset, mutta valovuosien päässä Riikan tyylistä. Villatakin ruskea sävy sentään osui yhteen topin yhden kuvion kanssa.

– Mitäs tutkit? Kaarina kysyi ja kopautti valokuvaajaa kevyesti olkapäähän.

– Moi! Katso, miten upea uusi kuvateos, Riikka sanoi ja nosti esiin suurikokoisen kirjan, jonka kannessa häämötti epämääräinen hahmo. Sen saattoi hyvällä mielikuvituksella tulkita miehen tatuoiduksi ylävartaloksi.

– Yhym, Kaarina äännähti ymmärtämättä kuvan hienoutta. Hän ei kuitenkaan halunnut latistaa Riikan innostusta.

– Mihin mennään ensiksi? kuvaaja kysyi ja laski teoksen takaisin myyntipöydälle.

– Käydään Dekkariseuran osastolla, Kaarina ehdotti. – Dekkarit ovat suosittuja, ja kirjailijat pyörivät seuran ständillä mielellään, vaikka ei olisikaan heidän vuoronsa olla tavattavissa.

Riikka nyökkäsi hyväksyvästi ja heilautti raskaan varustelaukun olalleen.

– En käsitä, miten te jaksatte raahata tuota kaikkea mukananne, Kaarina sanoi.

– Valokuvaajilla onkin rasitusvammoja ja vino ryhti, Riikka sanoi. – Täytyy vain yrittää käydä salilla ja hieronnassa ja vaihdella asentoa vähän väliä. Muuten tätä hommaa ei pysty jatkamaan eläkeikään asti.

He lähtivät suunnistamaan kohti osastoa. Se oli lähellä Esplanadi-lavaa, jossa parin päivän päästä kuultaisiin aamusta iltaan jännityskirjailijoiden haastatteluita. Dekkariseuran Dekkarilauantaista oli tullut yksi kirjamessujen suosituimmista tapahtumista.

Kaarina käveli edellä, mutta pysähtyi äkkiä niin, että Riikka oli törmätä häneen.

– Mitä sinä nyt? tämä kysyi, kun Kaarina livahti hänen selkänsä taakse ja kyyristyi.

– En halua nähdä tuota tyyppiä, Kaarina supatti.

– Ketä? Riikka kysyi ja antoi katseensa vaeltaa käytävällä kulkevissa ihmisissä.

– Tuota tuolla, kello kahdessa, Kaarina sanoi.

Riikka vilkaisi häntä ja näki, mihin suuntaan Kaari-

nan sormi osoitti. Sitten hänkin tunnisti punaiseen pikkutakkiin ja vaaleansiniseen kauluspaitaan pukeutuneen miehen, jonka harmaat hiukset roikkuivat olkapäille niissä kohdin, missä niitä oli jäljellä. Miehen päälaki kiilteli kaljuna. Hän seisoi kahareisin erään tunnetun kustantajan edessä ja puhui tälle suu vaahdossa ja kädet viuhuen.

Mies oli Altti Kinnunen. Kuusikymppinen prosaisti, joka oli aina pitänyt suurta melua itsestään, vaikka kirjalliset näytöt olivat jääneet vaatimattomiksi.

– Jos Altti nyt näkee minut, emme ennätä minnekään, Kaarina sanoi. – Hän alkaa esitelmöidä omasta neroudestaan ja puhuu loputtomasti siitä, miten on uudistanut suomalaista kirjallisuutta.

Riikka nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi.

– Kulje matalana, hän sanoi. – Ja pysyttele kameralaukun takana, niin minä vien meidät hänen ohitseen.

Kaarina seurasi Riikkaa kyyryssä, kunnes kuuli tämän sanovan:

– Vaara ohi.

Hän suoristi ryhtinsä ja vilkaisi nopeasti olkansa taakse. Altti Kinnunen ei ollut huomannut heitä, vaan jatkoi esitelmäänsä kustantajalle, joka näytti siltä kuin olisi pahemman kerran närästyslääkkeen tarpeessa.

Käytävillä parveili jo enemmän väkeä. Kaarina silmäili kustantamojen osastoja, mainostauluja ja haastattelupisteitä, mutta ei kyennyt keskittymään mihinkään. Näin hänelle kävi aina messuilla. Hälinää oli liikaa, ja huomio hajautui sataan eri suuntaan.

Ainoa, mihin Kaarina pystyi kiinnittämään kunnolla huomionsa, olivat ihmiset. He vetivät häntä puoleensa kuin

magneetti. Nuorena toimittajana hän oli tehnyt seurapiiripalstaa ja rakastanut tuota monien halveksimaa työtä. Parissa vuodessa hän oli tutustunut kaikkiin Suomen julkkiksiin ja hänen silmänsä olivat harjaantuneet tunnistamaan heidät vaikka niskasta. Niin kuin nyt tuonkin entisen poliisin, joka kirjoitti letkeitä ja todentuntuisia jännitystarinoita kömpelöistä rikollisista ja heidän usein onnettomasti päättyvistä rötöksistään.

Särmästi parturoidut hiukset, musta nahkatakki ja rento olemus. Kirjailija oli onnistunut tekemään itsestään brändin.

– Hei, Kaarina sanoi miehelle, joka käännähti nopeasti kannoillaan ja tunnisti hänet. Hymy ulottui sinisiin silmiin asti.

– No moi! Minun suosikkitoimittajaniko se siinä?

Kaarina hymähti. Mies otti tilanteen välittömästi haltuun kevyellä flirtillä, mutta Kaarina tiesi, ettei siihen kannattanut suhtautua kovin vakavasti. Hän oli kuullut miehen lausuvan tismalleen samat sanat monta kertaa ennenkin, mutta aina eri toimittajalle.

– Sopiiko, jos kuvataan sinut ensin ja kerrot sitten Viikko-lehden lukijoille vähän kuulumisia? Kaarina kysyi.

– Totta kai! Kaikki käy, mies vastasi ja asettui tottuneesti Riikan linssin eteen niin, että Dekkariseuran juliste näkyi takana.

Hänellä on markkinointi verissä, kustantaja varmasti tykkää, Kaarina ajatteli ja alkoi tutkia seuran messuosaston tarjontaa. Myynnissä oli kangaskasseja ja keittiöliinoja, joissa luki: *Älä jätä todisteita*! ja *Alibina siivous*.

Kaarina naurahti ääneen.

– Pakko saada nämä molemmat, hän sanoi ja ojensi ostoksensa tiskin takana seisovalle seuran aktiiville.

Maksettuaan hän vilkaisi kelloa. Jenniferin esiintymisvuoro olisi viidentoista minuutin kuluttua, kahdeltatoista. Sitä ennen hän ehtisi pikaisesti kysellä rikoskirjailijan kuulumiset. Kaarina sai tietää, että miehen kirjoihin perustuvan televisiosarjan toinen kausi oli tekeillä. Alan nihkeässä tilanteessa se oli paremmin kuin hyvin.

– Onneksi olkoon, Kaarina sanoi. – Entäpä ulkomaat? Joko on käännössopimuksia tiedossa?

Mies kohautti kevyesti olkiaan ja iski silmää.

– Jotain saattaa olla kehitteillä silläkin suunnalla.

Kaarina painoi epämääräisen vihjauksen mieleensä. Siitä hän saisi juttunsa kärjeksi mainion koukun: *Kansainvälinen ura häämöttää?*

Kaarina nappasi vielä kaverikuvan kirjailijan kanssa. Freelanceriksi ryhdyttyään hän oli opetellut markkinoimaan itseään somessa. Yksi sääntö oli ylitse muiden: kuvissa kannatti esiintyä mahdollisimman tunnettujen tyyppien kanssa. Siinä ohessa omakin yleisö saattoi kasvaa.

Hyvästeltyään miehen he lähtivät suunnistamaan suuren hallin toiseen päähän. Matka kuitenkin tyssäsi alkuunsa, kun he törmäsivät äänekkääseen naislaumaan. Marimekon kuoseihin ja villatakkeihin sonnustautuneet yli kuusikymppiset rouvat pyörivät käytävien risteyskohdassa kuin harmaapäinen hyrrä.

– Voisimmeko olla avuksi? Kaarina kysyi pääteltyään, että neuvominen olisi nopein tapa selvitä sumasta eteenpäin.

– Oi, kiitos! sanoi nainen, joka vaikutti porukan vetäjältä. – Ollaan menossa kuuntelemaan Redramaa, mutta taidetaan olla eksyksissä.

Kaarina yskähti. Oliko hän kuullut oikein? Naislauma oli matkalla kuuntelemaan rap-artistia. Hän varoi vilkaisemasta Riikkaan, jotta ei purskahtaisi nauruun.

– Millähän lavalla hänen pitäisi esiintyä? Kaarina kysyi.

– Töölönlahdella, kuului monesta suusta.

– Redrama on niin ihana! pitsipuseroon pukeutunut nainen henkäisi.

– Katsoimme kaikki Vain elämää -jaksot hänen takiaan, toinen kertoi.

– Hän on selvinnyt niin monista vaikeuksista. Ei voi kuin arvostaa, ensiksi puhunut sanoi. – Hän on niin kovin herkkä.

Kaarina nyökytteli ja viittasi kädellään kohti hallin pohjoispäätyä.

– Tuohon suuntaan, hän sanoi. – Ja mukavaa messupäivää!

Rouvat jäivät vilkuttelemaan, kun Kaarina ja Riikka jatkoivat matkaa.

Senaatintorin lavan lähistöllä oli tungosta, ja heidän oli raivattava tietään päästäkseen hyville paikoille.

Kaarina silmäili yleisöä. Se oli huomattavasti nuorempaa kuin kirjamessuilla keskimäärin. Harmaita hapsia näkyi vain siellä täällä. Hän huomasi lavan sivustalla liikettä. Oli kuin herhiläisparvi olisi lähestynyt sitä. Hän nousi seisomaan nähdäkseen paremmin.

Kaarina tunnisti joukon keskeltä manageri Piia Holmströmin ja kustantamon brand managerin Eetu Salon, jotka

taluttivat käsikynkässä Jennifer Kuulasta kohti lavaa. Yliinnokkaat fanit olivat ympäröineet Jennriferin niin, että kolmikko hädin tuskin pääsi eteenpäin.

Äkkiä Jennifer horjahti. Kaarina nosti käden suulleen. Naisella oli varmaan niin korkeat korot, että hän oli menettänyt tasapainonsa ihmismassan keskellä.

Jennifer ei kuitenkaan kaatunut, vaan nojautui hetkeksi manageriaan vasten, kokosi itsensä ja jatkoi kulkuaan. Pian he katosivat näkyvistä lavan taakse.

Lavalla alkoi tapahtua. Manageri Piia Holmström asetteli haastattelupöydälle kirjoja kannet yleisöön päin. Sitten nainen kaatoi vettä kahteen lasiin ja otti lopuksi mikrofonit käteensä. Hän koputteli niitä sormellaan varmistaakseen, että ne olivat päällä, ennen kuin poistui sivuportaita katsomoon.

Yleisö puhkesi aplodeihin, kun Jennifer asteli lavalle pitkät pähkinänruskeat hiukset sivulta toiselle heilahdellen. Hän oli pukeutunut tapansa mukaan kokonaan mustiin. Minimittaisen takkimekon kaula-aukko paljasti aavistuksen rintavakoa. Asun viimeistelivät pitkävartiset kiiltonahkasaappaat.

Kaarina oli aikeissa ottaa kuvan Jenniferistä, mutta huomasi, että tämä oli liian kaukana ja näkyi puhelimen kamerassa vain pienenä pisteenä. Ehkäpä hän saisi myöhemmin napattua selfien naisen kanssa.

Jenniferin perässä lavalle nousi podcast-tähti Iina Kallio. Hänkin sai yleisöltä ihastuneen vastaanoton.

Kaarina ei kuunnellut podcasteja, mutta oli pannut merkille, että some- ja mediavaikuttajat ottivat haltuun alan toisensa jälkeen. Nyt näemmä myös kirjallisuuden.

Podcast-tähti tervehti yleisöä ja heilutteli kädessään kirjamessujen lehtistä.

– Kun tätä ohjelmaa katsoo, tuntuu melkein siltä, että Jennifer Kuulas on vastuussa koko messujen yleisömenestyksestä, Iina Kallio sanoi.

Sitten hän käänsi katseensa haastateltavaansa ja kysyi:

– Esiinnyt täällä joka ikinen päivä, olet todellinen messujen tähti. Miltä se tuntuu?

Jennifer heilautti vähättelevästi kättään.

– Höpsis! hän sanoi. – Täällähän on mukana satamäärin kirjailijoita, ja suurin osa heistä on paljon ansioituneempia kuin minä.

– Mutta eivät menestyneempiä, juontaja jatkoi äänessään aavistus provosointia.

Kaarina piti Iina Kallion suorasukaisesta tyylistä. Nainen sanoi asiat täsmälleen niin kuin ne olivat, yhtään kaunistelematta. Iina Kallio ei kumartanut ketään.

Jenniferin kasvoilla viivähti vaivaantunut ilme, kunnes hän keksi sopivan vastauksen.

– Minulla ei sentään ole täällä omaa taloa, toisin kuin eräillä.

Yleisöstä kuului naurahduksia. Kaarinakin tiesi, keneen Jennifer viittasi. Islannissa asuvaan suomalaiskirjailijaan, jonka dekkarit olivat nousseet ennennäkemättömään suosioon ensin Suomessa ja sitten maailmalla. Kirjojen pohjalta oli tehty näytelmiä ja tv-sarja, ja niiden käännösoikeudet oli myyty lähes kolmeenkymmeneen maahan. Tämän vuoden messuille kustantamo oli rakentanut kirjailijatähdelle oman messuosaston, pienen läpi käveltävän talon, jossa pääsi ihastelemaan Islannin maisemia.

Haastattelija alkoi kerrata Jenniferin taustaa. Lapsuus Kainuussa, lupaava ura pesäpalloilijana ja muutto Helsinkiin. Sitten Miss Helsinki -voitto ja äkillinen julkisuus.

Kaarina nyökkäili huomaamattaan. Tarina oli hänelle tuttu.

Iina Kallio kertasi myös Jenniferin esiintymisen musiikkivideolla ja kohusuhteen räppäri Budun kanssa. Somejulkisuus oli tehnyt naisesta tunnetun jo vuosia ennen esikoisromaania. Menestynyt blogi oli mahdollistanut myös uran sisustussuunnittelijana. Hänen ensimmäinen projektinsa oli ollut yhteinen koti liikemies Jimi Ylätalon kanssa.

Kun suhde oli päättynyt eroon, Jennifer oli löytänyt nuoruutensa harrastuksesta eli kirjoittamisesta lohdun ja uuden suunnan elämälleen. Nyt hän oli täällä puhumassa menestysromaanistaan, rajusta psykologisesta tarinasta, jossa täydelliseltä näyttävän kulissielämän takaa paljastui vuosia jatkunut lähisuhdeväkivalta. Kirjassa kerrottiin myös päähenkilön karusta lapsuudesta alkoholisti-isän julman mielivallan alla.

– Kysyn nyt sen kysymyksen, johon kaikki haluavat vastauksen, mutta eivät kehtaa itse kysyä, Iina Kallio sanoi ja noukki kirjan käteensä.

Hän katsoi kantta ja luki kirjan nimen dramaattisella äänellä:

– *Kauniit valheet*.

Pienen tauon jälkeen hän kysyi:

– Jennifer, kirjoitatko sinä tässä kirjassa itsestäsi ja omista kokemuksistasi?

KATEUS ON SIELUN HOME.

Kun suosikkikirjailija Jennifer Kuulas lyyhistyy Helsingin kirjamessuilla kesken signeerauksen, kukaan ei vielä tiedä katsovansa murhaa. Poliisi käynnistää kuitenkin henkirikostutkinnan, jota johtaa charmantti rikosylikomisario Anton Koivunen.

Toimittaja Kaarina Riikonen on tekemässä juttua messuilta, ja kaaoksen keskellä jokin jää vaivaamaan häntä. Kaarina alkaa selvittää tapausta omia reittejään. Mitä syvemmälle hän pääsee, sitä rumemmaksi kuva muuttuu. Kaikki eivät tunnu iloitsevan Jennifer Kuulaan menestyksestä.

Kaarina joutuu keskelle maailmaa, jossa menestys rakentuu tarkoin harkituille kulisseille, some ruokkii pakkomielteitä ja kokemuksista tulee kauppatavaraa.

DOCENDO.FI • ISBN 978-952-851-114-4 • KL 84.2